

Μια Κυριακή με το Ρενουάρ

Renoir

Είναι Κυριακή. Έβαλα, όπως συνηθίζω, το μικρό στρογγυλό καπέλο μου, χτένισα με φροντίδα την άσπρη μου γενειάδα και φόρεσα το κουστούμι με τις κόκκινες αποχρώσεις. Ακόμα κι η γραβάτα μου μ'ενθουσιάζει. Όπως σίγουρα ξέρεις, είμαι ζωγράφος. Έρχομαι να σε βρω και να σου μιλήσω για μένα και τους φίλους μου, που είναι κι αυτοί ζωγράφοι.

Θα σου διηγηθώ την ιστορία μου . Θα σου μιλήσω για τη ζωή μου και για τη δουλειά μου . Ρίχνω μια τελευταία ματιά στον καθρέπτη για να βεβαιωθώ πως όλα ταιριάζουν .

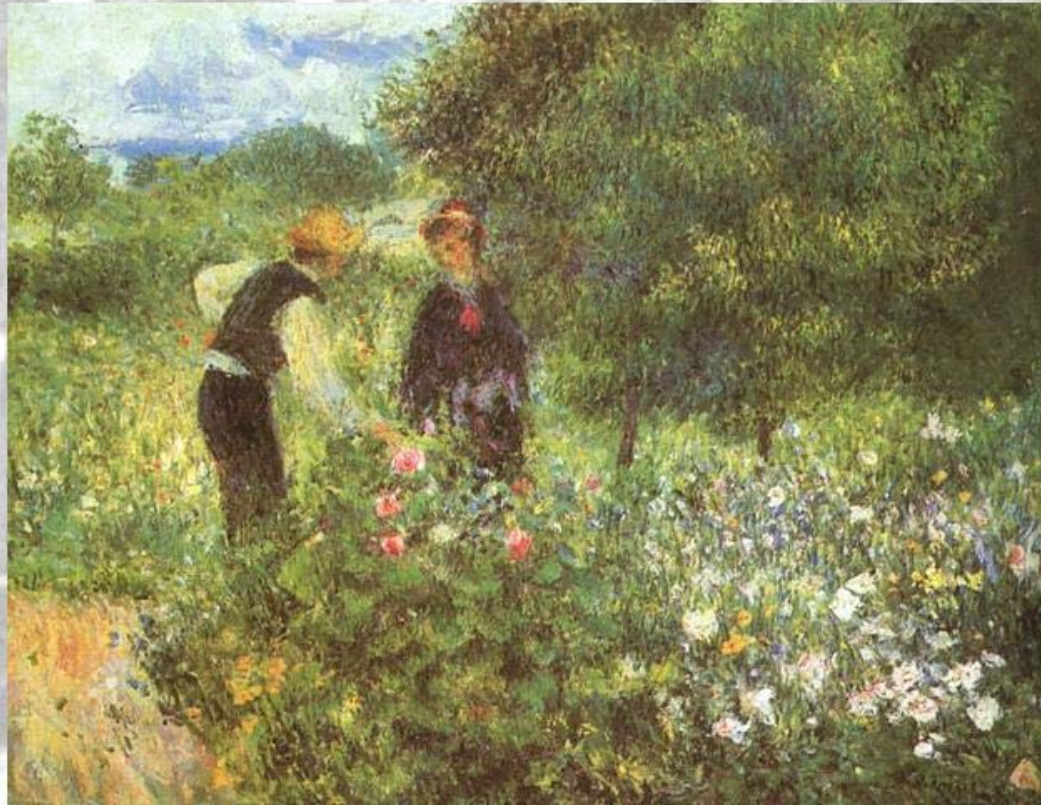
Έτσι βλέπω τον εαυτό μου σήμερα κι έτσι τον ζωγράφισα στην Αυτοπροσωπογραφία μου .

Τώρα που σου συστήθηκα, είμαι βέβαιος πως
θα περάσουμε όμορφα αυτή την Κυριακή.

Πάντα λίγο μαύρο

Αγαπώ τα φωτεινά χρώματα, το ροζ, τα πράσινα, τα μπλε.
Είναι, βέβαια, αλήθεια και το λέω συχνά πως χρειάζεται πάντα
να προσθέτεις λίγο μαύρο για να κάνεις τα χρώματα να
τραγουδήσουν.

Αυτό που θέλω να εκφράσω λέγοντας “να τραγουδήσουν τα χρώματα” είναι πως το μαύρο κάνει το ροζ, το πράσινο, και το μπλε να φαίνονται καθαρότερα πάνω στο ανοιχτόχρωμο φόντο του καμβά.

Τα χρώματα

Να τι ακριβώς μ' αρέσει: να συγκρατώ μια χαρούμενη στιγμή και να ζωγραφίζω την αίσθηση που μου δίνει... Είναι πολύ σημαντικό για μένα και για τους φίλους μου ζωγράφους, να ζωγραφίζουμε αυτή την αίσθηση των πραγμάτων.

Είχαμε όλοι ονομαστεί μπρεσιονιστές, δηλαδή ζωγράφοι που ψάχναμε με τα χρώματα μας ν' αποδώσουμε εντυπώσεις και συναισθήματα: αυτό που αποπνέει ένα γλυκό πρωινό, ένα χαμόγελο, μια θελκτική χειρονομία...

Οι τούφες του καπνού

Όλοι κάναμε μεγάλους περιπάτους στην εξοχή, στους δρόμους της πόλης, στις όχθες ενός ποταμού. Στην πλάτη μας κουβαλάγαμε το «μαγικό κουτί» βαρύ, γεμάτο σωληνάρια με χρώματα, την παλέτα, τα πινέλα, το τρίποδο για να στηρίζουμε το τελάρο, το πτυσσόμενο σκαμνάκι για να καθόμαστε.

Φεύγω συχνά, φορτωμένος έτσι, μακριά από το Παρίσι. Δεν πάει
πολύς καιρός που λειτουργεί το τραίνο. Μ' αρέσει να κοιτάζω
από το ύψος της γέφυρας, πάνω από τους σταθμούς του Παρισιού,
όλες αυτές τις ατσάλινες ράγες που διασταυρώνονται και τις
ατμομηχανές που ξεφυσάνε σύννεφα καπνού στον αέρα καθώς
μεταφέρουν στην εξοχή βαγόνια γεμάτα ταξιδιώτες.

Τι εντύπωση ταχύτητας κι ελευθερίας μας δημιουργούσε το καινούργιο αυτό μεταφορικό μέσο που ακόμα λίγο εκτιμούσαμε! Σήμερα, με όλα αυτά τα σύνεργα της ζωγραφικής, δε μπορώ να πάω μακριά. Μόλις 17χιλιόμετρα από το σταθμό του Αγίου Λαζάρου - έναν από τους κεντρικότερους σταθμούς του Παρισιού. Πηγαίνω να ξαναβρώ το Σηκουάνα, τον ήρεμο και φωτεινό ποταμό που τόσο αγαπώ!

Ο Σηκουάνας σ' αυτό το σημείο είναι πολυσύχναστος. Εκατοντάδες μαούνες και ρυμουλκά περνούν ανοιχτά του Μπουζιβάλ και κατευθύνονται στο Αρζαντέιγ. Το όνομα αυτό περιέχει τη λέξη αρζάν που στα γαλλικά σημαίνει ασημένιο: ένα χρώμα που κάνει να λάμπουν στο νερό χίλια μικρά κύματα.

Το παιχνίδισμα των πανιών, τον καθρέφτισμά τους
στο νερό, οι βάρκες που είναι σα να τις κυνηγούν,
οι ανταύγειες και τα κύματα - όλα αυτά θέλω να ζωγραφίσω.
Τότε, για να ξαναβρώ αυτή την αδιάκοπη κίνηση γύρω μου, στον
ουρανό, στο νερό, στους ανθρώπους, στα πλεούμενα, προσπαθώ
να βάζω με το πινέλο μου πολλά χρώματα κολλητά το ένα
στο άλλο.

Στην Γκρενουγέρ υπάρχει ένας χώρος για κολύμπι μ'ένα εστιατόριο πάνω σε μια πλωτή εξέδρα. Η μικρή λωρίδα γης που

ενώνει αυτό το μέρος με τις όχθες του Σηκουάνα ονομάζεται Καμαμπέρ : το ίδιο ακριβώς όνομα με το περίφημο γαλλικό τυρί, πράγμα που μας διασκεδάζει πολύ.

Ψάχνω στην κασετίνα μου τα σωληνάκια με τα πιο γελαστά χρώματα. Κοιτάζω γύρω μου: ένας άντρας στο μόλο παρακολουθεί το φίλο του να ψαρεύει καθισμένος σε μια βάρκα. Πάπιες και νερόκοτες πλατσουρίζουν ολόγυρα, ενώ ιστιοφόρα αρμενίζουν στ'ανοιχτά. Όλοι χαίρονται να κάνουν βουτιές και ν'ανεβαίνουν στις βάρκες.

Οι γυναίκες είναι ντυμένες με τα μακριά φουστάνια τους,
τα τόσο άβολα, μα τόσο ωραία!

Οι άντρες φορούν ψαθάκια που φωτοσκιάζουν τα
πρόσωπά τους, καθώς κάνουν βαρκάδα.

Είμαι κι εγώ ευχαριστημένος.

Έχω μια ομπρέλα και μπορώ να δουλεύω στον ήλιο. Ανοίγω το φορητό μου καβαλέτο και ζωγραφίζω στο φυσικό φως.

Άραγε θα μπορέσω ν' αποδώσω στον καμβά την τόσο ζωντανή και ζοηρή εντύπωση που μου προκαλούν όλα αυτά που βλέπω;

Το γεύμα των ναυτικών.

Πάντα δούλευα πολύ και συνεχίζω ακόμη. Το έργο μου έχει όλο και μεγαλύτερη αναγνώριση. Η ζωή, όμως, δεν είναι μόνο δουλειά κι επιτυχία, είναι και γλέντι με καλή παρέα. Μια εκδρομή στην εξοχή δε μπορεί να τελειώσει ευχάριστα παρά μόνο αν μαζευτούμε γύρω από ένα τραπέζι με καλό φαγητό σε μια ταβέρνα.

Η χαρά των φίλων μου που φλυαρούν, που παίζουν με τα σκυλιά, που λένε ανέκδοτα, με ώθησε να βάλω στο τρίποδο έναν καμβά και να ζωγραφίσω αυτές τις ευτυχισμένες στιγμές. Ζωγράφισα τη γυναίκα μου-αλήθεια τι όμορφη που είναι-τους φίλους, και στο βάθος, ένα κορίτσι που διορθώνει το καπέλο του. Καμιά φορά σκέφτομαι πως μπορεί και να βουλώνει τα αυτιά του για να μην ακούει ανοησίες. Και για μια ακόμη φορά, το φως που διαπερνά το ύφασμα της τέντας με μαγεύει.

Φίλοι, γνωστοί και άγνωστοι ακόμη, συναντήθηκαν με ευχαρίστηση στο Γεύμα των Ναυτικών. Από πολύ καιρό είχα διάθεση να ζωγραφίσω αυτούς τους νεαρούς ναυτικούς και τις ωραίες γυναίκες, που συγκεντρώθηκαν μίαν ηλιόλουστη καλοκαιρινή μέρα κάτω από την τέντα ενός εστιατόριου. Κι όμως, το έργο αυτό ήταν δύσκολο και κράτησε καιρό. Το άρχισα στην ύπαιθρο και το τελείωσα τον επόμενο χρόνο στο ατελιέ μου. Ο καμβάς ήταν υπερβολικά μεγάλος και τα έξοδα τόσο δυσβάσταχτα που συχνά έμπαινα στον πειρασμό να το αφήσω ατέλειωτο. Επιτέλους, κάποτε το έργο τέλειωσε, το βλέπετε εδώ. Ελπίζω πως θα αρέσει το γιορτινό και γελαστό ύφος του.

Η Θέα του Χορού

Η θέα του χορού με γέμιζε ιδέες για ζωγραφιές και σχέδια. Τα ωραία φορέματα που πάλλονται, τα γρήγορα βήματα στο ρυθμό του βαλς, τα σώματα που λικνίζονται, τα κεφάλια των ανθρώπων που πηγαινοέρχονται, που στριφογυρίζουν και περιστρέφονται σε χαρούμενες, γελαστές σβούρες.

Δε χορεύουν, όμως, μόνο τα ζευγάρια.
Τα μεγάλα λαμπιόνια που
φωτίζουν το χορό μοιάζει να
στροβιλίζονται κι αυτά.
Μια μέρα, καθώς διέσχιζα το λόφο της
Μονμάρτης επιστρέφοντας
από την εξοχή, αποφάσισα να πάω να
ζωγραφίσω εκεί κοντά, σ' ένα
κέντρο που ονομαζόταν Μύλος της
Γαλέτας. Εκεί, χόρευε κάθε Κυριακή
όλη η γειτονιά. Το αφεντικό μου
έδωσε άδεια να εγκαταστήσω το
τελάρο μου κι όλα τα σύνεργά μου
στον κήπο, ακριβώς στο κέντρο
του χορού.

Το τελάρο μου ήταν μεγάλο:1,30 μέτρα μήκος και 1,75 πλάτος.
Και τόσο βαρύ!

Όμως, μόνο σ'ένα τόσο μεγάλο καμβά μπορώ να ζωγραφίσω
τον ανάλαφρο ρυθμό των χορευτών κάτω από τα δέντρα και τα
λαμπιόνια,μέσα σ'αυτό το φως που εναλλάσσεται:κίτρινο,μπλε,
ροζ και μπλε και ροζ και ξανά και ξανά !

Δουλεύω όσο μπορώ πιο γρήγορα: τα σωληνάρια με τα χρώματα χοροπηδούν και τα πινέλα μου κινούνται με τόση σβελτάδα που μόλις αγγίζουν τον καμβά. Αχ, πόσο είμαι ευτυχισμένος μέσα σ' αυτό το φως με τις χίλιες χωριστές μικρές λάμπες. Τώρα πια ξέρω πως αυτός ο πίνακας που ονομάζεται Χορός στο Μύλο της Γαλέτας έγινε διάσημος και πως όλος ο κόσμος τον θαυμάζει.

● Στη γειτονιά μου υπήρχαν ακόμη μύλοι, δε δούλευαν βέβαια. Το υπαίθριο χορευτικό κέντρο βρισκόταν πλάι τους. Και το όνομα της γαλέτας μας έφερνε στο νου το απογευματινό κολατσιό των παιδικών μας χρόνων.

τα παιδιά

Πόσο μ' άρεσε να ζωγραφίζω τ' αγαπημένα μου παιδιά! Εδώ είναι η υπομονετική Γκαμπριέλ, η νταντά τους, που δείχνει στον Ζαν τα μικρά, ξύλινα ζωάκια. Να ο Κλωντ που παίζει με τα μολυβένια στρατιωτάκια... κι ένα σωρό άλλοι πίνακες. Οι νεαρές κοπέλες στο πιάνο είναι απορροφημένες από τη μελέτη μιας μουσικής σύνθεσης. Τα χρώματα των φορεμάτων τους έρχονται σε τόσο ωραία

αντίθεση και τα μακριά τους μαλλιά είναι εξαίσια...
σα ζωγραφιά! Θέλω ν' αποδώσω τη χάρη και την
αρμονία που τους δίνει η επαφή τους με τη
μουσική.

Αγάπησα πολύ τα παιδιά , αρχίζοντας από τους τρεις γιους μου.
Τώρα πια έχουν μεγαλώσει, έχουν γίνει έφηβοι γεροδεμένοι. Ο
ένας θέλει να γίνει ηθοποιός στο θέατρο, οι άλλοι δύο θέλουν ν'
ασχοληθούν με τον κινηματογράφο.

Ποιος ξέρει: μπορεί κάποτε να γίνουν κι αυτοί εξαιρετικοί στη δουλειά τους. Εγώ τους ζωγράφισα μικρούς, στην αγκαλιά της νταντάς τους κι αργότερα λίγο μεγαλύτερους να παίζουν – ακόμα και να με μιμούνται ζωγραφίζοντας. Ήταν ξανθοί, πάντα χαριτωμένοι, πραγματικοί ‘Ρενουάρ’.

Σκέφτομαι συχνά τους περιπάτους που έκανα στην πόλη ή στην εξοχή, μόνος ή με τη συντροφιά φίλων. Όταν ξεφορτώναμε τα σύνεργα της ζωγραφικής στη μέση ενός κάμπου, οι χωρικοί μας καλημέριζαν κι ίσως σκεφτόντουσαν πως είμαστε τίποτα αχαΐρευτοι που περνάμε τη μέρα μας μ’ αυτό τον τρόπο. Όταν στήναμε το καβαλέτο στη γωνιά ενός δρόμου για να ζωγραφίσουμε την

πόλη, τα παιδιά μάς περικύκλωναν γελώντας και τραγουδώντας κι ίσως σκεφτόντουσαν πως μπορεί μια μέρα-ποιός ξέρει;- να ζωγραφίσουν ακόμα καλύτερα από μας.

Πού να βρίσκονται τώρα τα έργα μου; Αν κάποτε βρεθείτε στα μέρη που βρίσκονται πίνακές μου, ζητήστε να τους δείτε συγκεντρωμένους στα διάφορα Μουσεία.

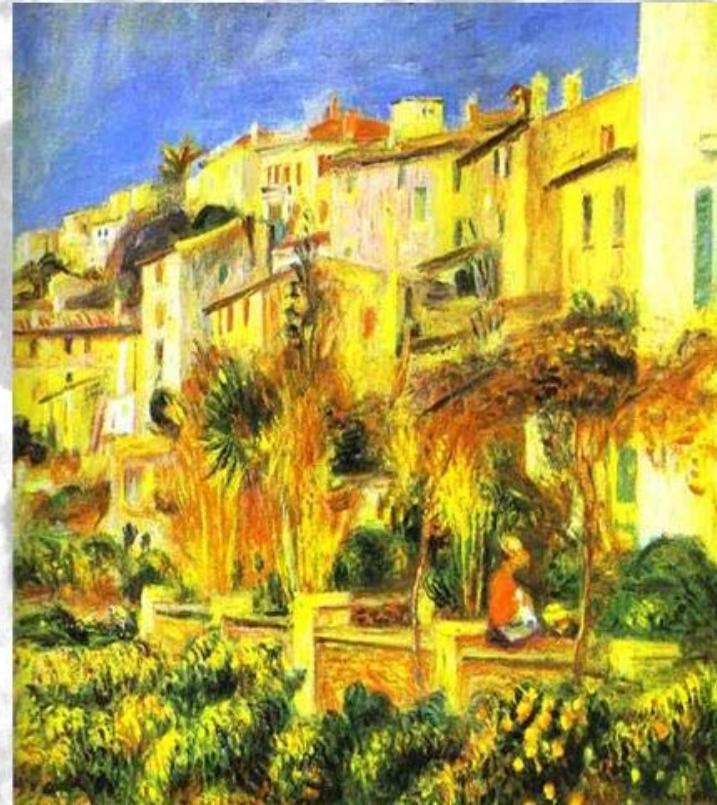
Τώρα που γνωριστήκαμε,
πιστεύω πως θα το κάνετε .
Έτσι δεν είναι ;

Ζαν Ογουστ Ρενουάρ - Βιογραφικό

Γεννήθηκε στη Λιμόζ. Καταγόταν από άπορη οικογένεια και από μικρός αναγκάστηκε να δουλέψει. Εργάστηκε σε ένα εργοστάσιο πορσελάνης και κατέληξε στο εργοστάσιο των Σεβρών. Το 1862 έγινε δεκτός στη Σχολή Καλών Τεχνών του Παρισιού και συμμετείχε στο ατελιέ Γκλερ. Εκεί, μαζί με το Μονέ, το Σισλέ και τον Μπαζίγ, ζωγράφιζε στην ύπαιθρο στο δάσος του Φοντεμπλό. Από το 1864 έκανε κάθε χρόνο εκθέσεις στο Σαλόν. Τα πρώτα του έργα είναι επηρεασμένα από τον Ντιάζ, τον Κουρμπέ και τον Ντελακρουά.

Κατόπιν, το 1872, θαυμάζοντας το Μανέ, αποδέχτηκε τον ιμπρεσιονισμό και συμμετείχε το 1874 στην πρώτη έκθεση ιμπρεσιονιστών. Ο Ρενουάρ δημιούργησε πάρα πολλούς πίνακες (πάνω από 4.000). Θεωρείται ότι άνοιξε νέους δρόμους στη ζωγραφική.

ΑΘΗΝΑ ΠΑΤΣΙΟΥΡΑ

ΕΛΙΖΑ ΜΑΥΡΟΥΔΗ

ΤΕΛΟΣ
ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΑΧΑΡΙΟΥΔΑΚΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΦΡΑΓΚΟΥΔΗΣ

ΣΤΕΛΙΟΣ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ

ΑΛΙΝ ΜΠΑΝΤΟΥΒΑ

ΑΝΤΩΝΗΣ ΖΑΧΑΡΙΟΥΔΑΚΗΣ

ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΜΕΡΤΖΑΝΗ

Την ιστοσελίδα αυτή δημιούργησε ο μαθητής γυμνασίου Μάνος Πλευράκης, στο πλαίσιο του κύκλου ενδιαφερόντων των Ηλεκτρονικών Υπολογιστών κατά το σχολικό έτος 07-08.